

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - XXI.

Středa, 21 duben 2010

Po odpočinkovém dni, kdy se Jára byl podívat se Zuzkou na jejím pracovišti a Jirka nabíral síly na další výjezd, se udělal krásný slunečný den a tudíž padlo rozhodnutí, že pojedeme k moři, na místo, kterému nařekáme Piřka.

Je to mimo záliv, tedy otevřený oceán a jak prohlásil Jirka, mezi námi a Antarktidou byl jen oceán. Cestou jsme si prohlédli jeden z majáků a dorazili na pláž. Bylo tam v jednom málem zálivu dost lidí, kteří se bavili velkými vlnami, kterými se nechávali vynášet na břeh. Takleinnost nebyla podle mého gusta, velké vlny na pláži měly písek a ten mi nebyl příjemný a proto jsem chvíli odolávala vábení Jirky i Járy, "vlny nejsou nic moc, a já jdu do vody..." Pak jsem si ale řekla, že uvidím v životě podobná příležitost být nemusí a co je to pro tebe písek... a tak jsem se do vody mne vtáhl Jirka se slovy, že tady za tím skalním zubem žádné vlny prakticky nejsou - a v té chvíli nás jedna z těch "prakticky neexistujících" vln srolovala a prásk! vyplivla na břeh - Jirku bez klobouku a hlavu bez brýl které neodložil... Pak jsem jen oznámila, že do vody jdu, ale trochu dál, aby mne to nevyplavilo ven a to se nelíbilo jim a asi ani Jirka uviděl chuť se nechat vlnami vyplavovat do písku, a tak jsme se my dva jen courali po pláži a nechali vyblbnout Járu - ten si to vychutnával za nás za oba. .... Pobíhání tam bylo hodně, voda zakousávala do skal a vytvářela bizarní tvary a jeskyně... Rozložila jsem jeden list vyplavené chalupy a přemýšlela, jak si ji vzít do své sbírky "rabišů". Ale nápad se nějak nedostavil... Nasbírala jsem spoustu dalších kamínků a pak mě stále stejné dilema, který si nechat. Jára se konečně vyřadil a jsme se dlouhý kus projít po břehu nad mořem bože se do písku a pozorujete přímou faunu. Občas jsme sestoupili dolů na pláž a pak jsme si všimli, jak se začínají kupit mraky - voda ve slunci krásně jiskřila - mám to před očima pořád... .. Na zpáteční cestě jsme vyhlédli na jakousi rozhlednu, zase ta voda... a zapadající slunce nás pak uviděl jen nahalo do sladké sprchy a návrat - byl to nezapomnutelný den. Doma hledal Jiřík staré brýle a Dáša se divila, kde nechal ty nové - neměl ponětí, kde by mohly být :-). Následující den se neprobral do sluneční a tak se Dáša s Jirkou rozhodli nás dovézt do dalšího pralesa. Jeli jsme zase ven z města, pastvinami nahoru do hor. Zde byly místy vysázené nové známé jehličnaté lesy - krásně v údolích. Na vyhlídce nahoře nezbytné rádelníky a suvenýry, tak jsme si protáhli kostry a nadechli se čerstvého vzduchu. Prohlédli si výhledy a oběrstvili se kávou. A sezhora jsme sjížděli zase níž na místo, kde naši blízcí věděli o nádherných obrovských stromech. .. K nim jsme dorazili porostem kapradí - Dášenka byla první a prodírala cestu pavučinami nataženými mezi kapradím přes trávu. V kapradí bylo přímé, bylo doslova poměrně hodně uschlých listů, které visely podél kmenů porostlých zase nějakými epifytickými kapradinkami. Stromy byly opravdu velkolepé. A tady v tom pralesě jsem si sebrala dvě křty, sloupce z eukalyptu - jedna je červená, duha je do červeně zbarvená. A pastvinami jsme zase jeli do Melbourne. Po sjezdu dolů se stávaly pastviny s vinohrady - mimochodem, tady asi vinohrady brání přímé pokrytím nějakými tkaninami, nebo plachtami - úplně zblízka jsem si nemohl prohlédnout, co to je a jak je to husté. Ale jako bananovníkové plantáže měly banánové hrozny pokryté nejčastěji nějakým modrým pokrývkem (asi i banány v tom nějak zralé), tak celé velké vinice měly révy pokryté bílým a nebo zelenavým pokrývkem...

Anna